

[Udenrigsministeren.]

i nogen grad kan besvare det ærede medlems spørgsmål.

Det næste spørgsmål, det ærede medlem hr. Per Federspiel stillede mig, drejede sig om vor valutareserve. Det er naturligvis rigtigt, at i det omfang EPU-ordningen er ophørt, sker der en ændring i vore vilkår, idet EMA-ordningen dels har mindre kreditmuligheder at stille til rådighed totalt, dels ikke stiller dem til rådighed automatisk, men kun efter ansøgning på nærmere angivne betingelser. Konklusionen må vel være, at et vesteuropæisk land i dag må have behov for en større valutareserve end under EPU, hvor den fælles EPU-kasse, trækningsrettighederne på EPU, i og for sig udgjorde en likviditetsreserve, som var af betydning for selve valutareserven. Hvor meget større en valutareserve man har behov for under EMA-systemet, kan der næppe angives konkrete tal for; det afhænger også af den økonomiske udvikling i øvrigt.

Det ærede medlem hr. Lannung stillede mig spørgsmål vedrørende Danmarks bidrag til fonden. Her er der jo for en række lande opnået en ordning, og også Danmark har opnået en ordning, hvorefter det danske bidrag i hvert fald ikke vil være blandt de første, der bliver indkaldt, men først skal indkaldes, når en række andre lande har indbetalt deres bidrag. Når man har aftalt dette, skyldes det naturligvis, at Danmark på det tidspunkt, oprettelsen af EMA blev behandlet, var et meget valutavagt land. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Lannung gør opmærksom på, at det er det ikke mere. Vi har en efter danske forhold forholdsvis pæn valutareserve, og dette kan naturligvis fremkalde overvejelser om, hvorvidt denne særstilling for Danmark ikke burde ophæves. Det har vi også overvejet i regeringen. Imidlertid har vi fundet, at det var naturligt at stille disse overvejelser i bero, idet der muligvis til efteråret bliver indledet forhandlinger om en ændring af størrelsen af medlemslandenes bidrag til fonden, og det må være rimeligt, at man har klarhed over, om disse forhandlinger bliver til noget, før man fra dansk side tager et initiativ i den af det ærede medlem hr. Lannung angivne retning.

Hermed skal jeg takke udvalget for den

velvillige behandling, forslaget har været genstand for i udvalget.

Per Federspiel: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for hans svar, hvoraf fremgik, at bedømmelsen må være, at der efter ændringerne i betalingsunionens bestemmelser, hvorefter man ikke længere har automatiske regler, må forudsættes en større valutareserve hos det enkelte land. Man må dog samtidig være opmærksom på, at den samlede kredit ikke bliver større af den grund, for den kredit, man havde tidligere, i betalingsunionen, var en kredit, de europæiske lande havde hos hinanden. Situationen vil altså ikke blive anderledes for det samlede europæiske økonomiske billede, men vil, blive vanskeligere for det enkelte land. Det, jeg vil spørge den højtærede udenrigsminister om, er, om han ikke kan være enig i, at dette må være en yderligere spore til, at de europæiske lande kommer ud af det dødvande, de nu er bragt i under markedsforhandlingerne, og at der nu virkelig må gøres et fremstød for en snævrere økonomisk forbindelse, således at de samlede reserver kan blive bragt i anvendelse.

Udenrigsministeren (Krag): Jo, det kan jeg være helt enig med det ærede medlem i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 141 stemmer mod 5.

Formanden: Der vil nu blive givet udenrigsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om kreditforeninger.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4079, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 957).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.